

DE MOOISTE

Geertje Geerlings

De mooiste

Geertje Geerlings

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: augustus 2025

Geertje Geerlings

Foto's van ChatGpt4-o

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Hadassah de Boer

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-835335-5-1

ISBN Paperback: 978-90-835335-4-4

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Cruciaal is dat je jezelf overhaalt om van de wereld te houden. Als je de schoonheid ziet van de breekbare menselijke soort, van bouwkunst, sport, staatsrecht, gastronomie en al die andere manieren die we verzonnen hebben om ons biologische repertoire te verfijnen, dan pas kun je je eigen bijdrage, hoe klein ook, naar waarde schatten. Dat is een grote troost als je weet dat alles doorgaat als jij er niet meer bent.

*René Gude
Nederlands filosoof 1957-2015*

1.

Ik weet niet hoe het is om gewoon of lelijk te zijn. Zolang ik me kan herinneren heb ik mensen in verrukking gebracht met mijn uiterlijke verschijning. Toen ik klein was, namen vrouwen me op schoot en streelden ze mijn blonde haren. En die keer dat we met het gezin naar Italië gingen, ontstond er zelfs een klein oploopje in de straten van Genua. Ik moet toen een jaar of tien zijn geweest en nog net een meisje. Het was ook een andere tijd natuurlijk. Lichamelijk contact, zeker van vrouwen onderling, was veel minder een taboe dan tegenwoordig. Ik werd omhelsd, gestreeld en gekust en er werd van alles geroepen wat ik niet kon verstaan. Ik geloof dat het iets met God te maken had, want de vrouwen die me aanraakten en streelden, wezen daarbij steeds naar boven. Waarschijnlijk dachten ze dat ik daar gemaakt was. Ik was een wonder.

Dat was ik natuurlijk niet. Ik was gewoon het product van mijn vader en moeder, die er zelf nogal gewoontjes uitzagen, als ik dat zo mag zeggen. Begrijp me niet verkeerd, zelf had ik niet zoveel met dat onweerstaanbare uiterlijk van me. Ik was er niet trots op. Dat zou ook een beetje vreemd zijn, want ik had er niks voor gedaan. Ik was gewoon toevallig erg mooi.

Mijn oudere, intelligente zusje was dat niet. Bij haar waren de munten der oppervlakkigheid net de andere kant op gevallen en ik weet nu dat

dat haar verwoest heeft. Is het niet verbijsterend hoe groot het belang en de waarde van het uiterlijk blijkbaar zijn in de wereld? Waarom is dat? Iedereen zegt de hele dag dat het daar niet om gaat en dat de inhoud veel belangrijker is dan de verpakking, maar ze handelen er niet naar. Wie mooi is, krijgt macht en geld en aandacht. Dat was zo en is nog steeds zo. Marjet was veel beter op school dan ik, kon en begreep van alles en nog wat, maar heeft mij altijd gehaat, ben ik bang, omdat ik zo mooi was – wat ook niet eerlijk is natuurlijk, want ik kon er dus niks aan doen. Ze is er uiteindelijk aan kapot gegaan. Alle aandacht ging altijd naar mij, ook al probeerden mijn ouders en ik daar niet in mee te gaan. En misschien was ons verzet tegen hoe het nou eenmaal was een nog wel grotere vernedering voor haar dan al die verrukte reacties die ik altijd en overal opriep en de zogenaamde roem die mij ten deel viel. Ze was dus niet alleen onaantrekkelijk en niet mooi, ze was ook nog zielig omdat ze zo graag wilde zijn wie ze niet was. Mijn zo slimme maar kwetsbare oudere zus is nu al meer dan tien jaar dood. Nooit heeft ze iets van haar leven weten te maken, nooit heeft ze een grote liefde gekend en nooit heeft ze het zelfvertrouwen kunnen vinden ergens in uit te willen blinken, hoewel er voldoende mogelijkheden waren. Een groot wetenschapper of schrijfster had ze kunnen worden, een lieve moeder, een belangrijk iemand in de politiek. Ze wilde het allemaal niet, want ze wilde alleen maar net zo mooi zijn als haar jongere zusje. Toen ze stierf,

leed ze al geruime tijd aan suikerziekte en obesitas. Daar kwam opeens ook nog slokdarmkanker overheen en vervolgens was het snel gebeurd. Misschien heeft ze de haat om mijn bestaan zo vaak en met zoveel geweld moeten doorslikken dat ze er kanker van kreeg. Oftewel, haar dood is mijn schuld. Omdat ik straalde als een hinde op de vlakte, zakte zij als een nijlpaard weg in het moeras en daar kon niemand iets aan veranderen.

Mijn vader en moeder waren trots op me, maar niet alleen maar dat. Ze bekeken me soms alsof ik een buitenaards wezen was, alsof ze niet konden begrijpen dat ze mij gemaakt hadden. Het waren lieve en gewone mensen, waarbij ik wil aantekenen dat ik vind dat er weinig meer en hoger is dan dat. De wereld wordt namelijk bestuurd en gered door lieve, gewone mensen. Dat is een gegeven. Ik heb in mijn leven ook veel bijzondere, machtige en zogenaamd belangwekkende persoonlijkheden ontmoet, maar ik was niet onder de indruk van ze. In het begin soms even, omdat ze iets konden of wisten of representerden, maar als je ze dan beter leerde kennen, bleken het net zulke wankel toebereiders als alle anderen, alleen logen ze daarover. Ze verborgen hun kale ziel, verborgen hun gewone gevoelens en waren vaak zelfs nog heel wat kleinburgerlijker, jaloezischer, onzekerder, kinderachtiger en achterbakser dan die vader en moeder van mij en alle andere gewone mensen die ik in mijn leven heb gekend. Mijn schoonheid heeft me genoeg van de wereld en haar bewoners laten zien om die conclusie te mogen trekken.

Ik was een prachtig meisje en prachtige meisjes krijgen hun zin en worden in de watten gelegd omdat ze prachtig zijn. Ik had al snel door dat je ook bescheiden moest zijn en niet verwend en nuffig, omdat die schoonheid zich dan tegen je kon keren, zoals ik dat zag bij een ouder meisje bij ons in de straat. Zij was ook prachtig, maar werd er veel minder om gewaardeerd dan ik, omdat ze regelmatig op haar mooie strepen ging staan. Ze was een kreng, zei iedereen. Ik begreep hoe het werkte en besloot bescheiden te blijven. Dus sloeg ik bij elk compliment verlegen mijn ogen neer en glimlachte ik onzeker, alsof ik zoiets voor de eerste keer hoorde.

Op school deed ik niet veel anders dan mooi zijn en de verliefde blikken van de jongens in ontvangst nemen. Opletten deed ik niet. Ik denk omdat ik toen al wist dat het geen zin had al die kennis tot me te nemen, omdat ik het daar toch niet van behoefde te hebben. Mijn leven zou worden bepaald door mijn uiterlijk. Dat had mijn omgeving me uitvoerig duidelijk gemaakt. Ik was het mooie meisje. Ik was de mooiste.

2.

Toen ik een vrouw begon te worden en de jongens om me heen mannen, bestookten ze me met meer dan blikken. Ze strekten hun handen naar me uit, wilden me aanraken en verlangden ernaar zo dicht mogelijk bij me te komen. Dat gold voor alle grotere jongens en alle volwassen mannen, van welke leeftijd dan ook. Ze kwamen dicht bij me, zodat ik hun snuivende ademhaling hoorde en iets rook wat me intrigeerde. Een lichte of minder lichte transpiratielucht gaf ze iets dierlijks en het leek of hun lichamen licht trilden en zich klaarmaakten voor een sprong. Mannen in mijn buurt hielden zich in en dat kostte duidelijk veel moeite. Om zichzelf te troosten of om mij duidelijk te maken dat ze klaar voor me waren, raakten ze me ergens aan: een hand op een arm of een schouder en een enkele keer laag op mijn onderrug. Soms was dat onaangenaam en soms niet en ik wist niet zo goed waarom dat zo was. Wat maakte een aanraking teder of spannend en wat maakte zoiets opdringerig of viezig? Wat ik wel wist, was dat ik de macht had. Ik voelde dan ook nooit angst bij mannen. Ik wist dat ze in elkaar zouden krimpen als ik ze bestraffend zou toespreken. Ik zag het in hun hunkerende, angstige ogen. Ze waren mijn knechten, wist ik vanaf dat ik een jaar of vijftien was. Ze waren knechten omdat ik mooi was en rondingen bezat waar ze van gingen stotteren en zweten.

Dat ook mijn lichaam zich ontwikkelde zoals de schepper het bedoeld had, was voor Marjet waarschijnlijk de genadeklap. Haar vlees was week en wit en met rode puntjes, dat van mij van nature heel lichtbruin en volkomen gaaf. Haar benen waren recht, de mijne hadden lijnen. Haar borsten leken geschapen voor het geven van melk, de mijne voor het pronken met lingerie. Ik kan me pas nu, nu ik in de vijftig ben, bedenken hoe ze al die tijd klem moet hebben gezeten tussen liefde en haat. Ik was eerst het kleine zusje dat ze beschermde en verzorgde alsof het een pop was, maar dat later alle waardigheid en vrouwelijkheid van haar afpakte door godvergeten mooi en aantrekkelijk te worden en daar zich dan ook nog lief en bescheiden bij te gedragen. Eerst zag ik haar ellende niet, vervolgens wel maar was ik te veel met mezelf bezig om erbij stil te willen staan, en toen uiteindelijk echt tot me doordrong wat ik haar aandeed, was het te laat. Ze was toen al definitief dik, ziek en ongelukkig. Op haar sterfbed heb ik haar verteld dat ik van haar hield, maar als reactie kreeg ik niet meer dan een meewarige blik, die daarna nog vaak door mijn dromen spookte. Ze zal het een makkelijke tekst hebben gevonden en dat begrijp ik. Ik had alles in bezit wat het leven te bieden had, zij bijna niets en ik gaf haar op de valreep niet meer dan een paar aardige, maar gratis woorden. Om me goed te voelen over mezelf waarschijnlijk. Alles wilde ik hebben, alles.

Op een bepaald moment koos ik een knappe jongen uit de eindexamenklas uit om iets met

elkaar te doen. Ik wist nog nauwelijks wat de mogelijkheden waren, maar voelde wel iets hunkeren in mijn lichaam en besloot het maar aan hem over te laten en te kijken wat ervan kwam. In een stukje donker bos, dicht bij het schoolfeest, likte ik eerst zacht zijn lippen, zocht vervolgens zijn tong en gaf me zuchtend over. Terwijl we kusten en allebei probeerden, geloof ik, daar wat variatie in aan te brengen, verkenden zijn handen mijn hele lichaam. Ik verzette me niet, zoals voorgenomen, en hij greep me zwaar hijgend bij mijn billen en mijn borsten. Ook begon hij ongeduldig, driftig bijna, aan mijn blouse en de knopen van mijn spijkerbroek te trekken. Het was me iets te wild allemaal, te grof, en ik week als vanzelf wat van hem weg. 'Doe maar een beetje rustig Robbie,' zei ik opgeruimd.

Voor me stond een roofdier met wilde ogen, een borstkas die op en neer deinde en een enorme, dwarse bobbel in zijn broek. Ja, daar ging het ze om, wist ik. Dat opzwellende ding daar was de bron van hun tomeloze energie, maar ook van een verlammende verslaving. Het was hun valkuil en de vijand van mannelijk gezond verstand.

Ik was er wel benieuwd naar, wilde knappe Robbie ook iets geven, omdat we al waren waar we waren, dus stapte ik kordaat naar hem toe, knoopte zijn riem los, deed voorzichtig de rits van zijn broek omlaag, trok die vervolgens met onderbroek en al een stukje naar beneden en deed een stapje naar achteren. Als een duveltje uit een doosje sprong zijn ding de frisse zomerlucht

in en bleef licht deinend voor me hangen, zich verlangend naar me uitstrekkend. Ik keek ernaar, was eerder ontroerd dan opgewonden, maar verborg dat. Het leek me niet het moment voor sentiment.

Ik strekte beide handen uit, omklemde het bijzondere object en streelde en masseerde het. Door het grommen en kreunen kon ik al snel beoordelen wat werkte en wat minder en na enige tijd begon het jongenslichaam wild te schokken en stroomde er opeens warmte over mijn handen. Juist ja. Dat was het dus.

Het leek even of Robbie niet meer op zijn benen kon staan en hij leunde zuchtend en steunend met zijn hoofd op mijn schouder, natrillend en bevend. 'Jezus,' stamelde hij. 'Jezus.'

Even later zag ik bij het handenwassen in de toiletten bij het gymlokaal wat plekken op mijn blouse en broek, die ik vervolgens met het natte puntje van een handdoekje schoonmaakte. Terug op het feest zag ik Robbie wild dansen, terwijl hij zo nu en dan met dankbare hondenogen naar me keek. Ik was niet ontevreden over de avond, besloot ik. Er was een eerste stapje gezet in dat wat nogal belangrijk was in het leven, zeker voor mannen, en ik had ervaren dat het niet zo moeilijk was ze iets te geven waar ze me blijkbaar verschrikkelijk dankbaar voor waren. Zelf had ik mijn kleren aangehouden en ook dat beviel me. Ik wilde nog even schoon en rein blijven, geloof ik. Voorlopig waren wat vlekken en plekken op mijn kleding voldoende voor me.

Omdat Robbie in de eindexamenklas zat, zou hij over een paar maanden hoogstwaarschijnlijk uit mijn leven verdwenen zijn en ook daarom had ik mijn keuze op hem laten vallen. Ik wilde geen vriendje om rekening mee te moeten houden.

Hij was nog een aantal keren als was in mijn handen, wilde meer dan dat, smeekte om meer, maar ik gaf hem dat niet. En dat was dan dat. Hij vertrok naar Groningen om iets te studeren.

Er was blijkbaar wel iets gebeurd met me. Mijn vader raakte me opeens niet meer aan, merkte ik. Hij week terug als ik naar hem toe boog of stapte en weerde me onhandig af. Had het iets met mijn ervaringen met knappe Robbie te maken? Hoe kon dat? Hij wist toch niet wat ik had meegemaakt? Ik zag opeens angst in zijn ogen. Mijn vader was bang voor me, leek het, en dat verwarde me en maakte me verdrietig. Was ik zijn lieve dochttertje niet meer? Waarom niet? Omdat ik mooi en aantrekkelijk was? Het was de eerste keer dat ik vaststelde dat ik een prijs moest betalen voor die blijkbaar overweldigende uiterlijke verschijning van me.

3.

‘Jij moet actrice worden,’ zei mijn tante Boon tegen me op mijn zeventiende verjaardag. Zij had dat zelf ooit geambieerd, vertelde ze, maar was overvallen door vier kinderen en had haar droom moeten laten varen. ‘En ik was niet gewillig en ik was er niet mooi genoeg voor. Jij wel. Jij bent geknipt voor filmster.’

Wat bedoelde ze met gewillig? Was ik dat? Ik had geen idee. Het klonk wel leuk: filmster, maar hoe langer ik erover nadacht, hoe achterdochtiger ik werd. Beroemde, succesvolle mensen hadden geld, maar weinig vrijheid, wist ik, en waar ging het nou om in het leven? Ik wist door mijn schoonheid hoe het was om aangestaard te worden en dat was soms wel leuk, maar veel vaker helemaal niet. Je moest er de hele tijd mee bezig zijn. Deed je een glimlachje of keek je weg? Reageerde je als ze iets naar je riepen of juist niet? Mooie mensen moesten daarmee leven, net als beroemde mensen, net als filmsterren. En wat als je én mooi én beroemd was? Was het dan twee keer zo erg? Dat zou kunnen, overwoog ik, en ik wist niet of ik daar wel zin in had en er bestand tegen was. En het was toch ook niet iets wat je invulde op een formulier? Beroep: filmster. Nee, dan schreef je: actrice. Dat klonk veel beter en voelde ook goed. Een actrice wordt iemand anders, met een pruik op en misschien zelfs met zwartgemaakte tanden, als je iemand speelde die arm was en vroeger leefde. Dat trok me wel

aan: zo nu en dan even iemand anders zijn, juist iemand die helemaal niet mooi of knap was. Dat zou echt fantastisch zijn. Wie kon en mocht er nou allerlei mensen zijn in één mensenleven? Geweldig toch?

Daarom en omdat ik bitter weinig mijn best deed op school, dus slechte cijfers haalde en absoluut niet zou gaan studeren, werd het vak van actrice na verloop van tijd steeds aantrekkelijker voor me. Ik praatte erover met tante Boon en zij zei me dat ik me moest aanmelden bij het amateurtoneel en mee moest doen met het schooltoneelstuk. Wacht even, nee zeg, dat trok me niet. Iedereen zou dan vanuit een donkere zaal naar mij daar in het licht gaan zitten staren. Ik kreeg het al benauwd bij de gedachte. En ze vond toch dat ik filmster moest worden? Dat had ze het eerst gezegd en dat was heel wat anders. Actrice in een film, dat was veel makkelijker en leuker. Je hoefde het maar één keer goed te doen en je hoefde niet al te veel teksten uit je hoofd te leren, begreep ik, want het werd toch allemaal zin voor zin opgenomen. En als mensen naar je gingen kijken in de bioscoop had je al gedaan wat je moest doen en hoefde je niet mee te maken dat ze naar je starden. Je kon er zelfs stiekem bij gaan zitten, met een pruik en een zonnebril op je hoofd, zodat niemand wist dat jij jezelf was. Actrice in de film. Dat was het wel. Het moest heerlijk zijn dat je je geld verdiende met soms even vakantie nemen van wie je was.

Een jaar later haalde ik mijn eindexamen inderdaad niet, zoals iedereen al verwachtte. En

net als ikzelf, maakte niemand zich daar zorgen over. Dat was omdat ik zo mooi was, denk ik, en mooie mensen komen er altijd wel. Zoiets. Ik bleef me erover verbazen. Het leven was een loterij en de jackpot werd niet eerlijk verdeeld.

Maagd was ik nog steeds, maar dat was niet een bewuste keuze. Het was er gewoon niet van gekomen. De meeste jongens van mijn leeftijd waren doodsbang voor me, terwijl ze dat niet voor andere meisjes waren, zag ik. Waarom was dat? Ik vroeg er weleens naar.

‘Je bent te mooi,’ zei Arie van Schie. ‘Out of my league.’

Out of my league. In die tijd sprak nog niet iedereen de hele dag Engels, dus ik moest het opzoeken. Het woord ‘league’ betekende ‘competitie’. Wat bedoelde Arie?

Het was weer tante Boon die het me kon uitleggen: ‘Ze vinden zichzelf niet mooi of succesvol genoeg voor je. Mensen zijn nou eenmaal van mening dat mooie mensen bij mooie mensen horen. Wat wel kan, is een mooie vrouw met een succesvolle, lelijke man. Maar een mooie vrouw bij een gewone man of jongen, dat kan niet.’

En weer werd ik gediscrimineerd om mijn uiterlijk, besloot ik. De jongens bleven van me af omdat ik te knap en te mooi was.

‘Daar moet je gebruik van maken,’ vond tante Boon. ‘Wie jou wil hebben, moet daar een hoge prijs voor betalen. Verkoop jezelf niet te goedkoop, meisje.’

Wat zei ze nou weer? Moest ik mezelf verkopen aan iemand? Was dat het systeem van de wereld? Moesten mensen zich aan andere mensen verkopen? Je zou kunnen zeggen dat je jezelf verhuurde als je voor iemand ging werken, maar dat was geen verkopen. Er bestond toch geen slavernij meer?

4.

Ik bleef nog maar even thuis wonen en schreef me in voor het toelatingsexamen van een toneelschool. Eigenlijk moest je wel een schooldiploma hebben, maar ze deden daar niet al te moeilijk over, vertelde tante Boon, die dat voor me had uitgezocht. 'Ja logisch,' zei ze. 'Wat maakt het uit of Michelle Pfeiffer de stelling van Pythagoras snapt of niet?'

Michelle Pfeiffer was mijn voorbeeld, vond ze. Die was toen populair in Hollywood en net zo mooi als ik, zei ze. Ik had geen idee wat de stelling van Pythagoras was, dus dat klopte alvast. Blijkbaar was ik op de goeie weg.

Voor het toelatingsexamen moest ik een monoloog en een stukje dialoog van Shakespeare, waar ik niet zoveel van begreep, uit mijn hoofd leren.

'Maakt niet uit,' zei tante Boon. 'Acteurs hoeven niet te begrijpen wat ze zeggen, als ze maar doen alsóf ze het begrijpen.'

Zij had de monoloog voor me uitgezocht. Het was iets simpels van een jong meisje dat graag actrice wilde worden. Hoe ze aan die tekst kwam, wist ik niet. Later zei mijn moeder dat ze die waarschijnlijk zelf geschreven had. Ik vond het geen probleem. Tante Boon hielp me alles uit mijn hoofd te leren en instrueerde me hard en duidelijk te spreken.

Midden in de zomer deed ik in de stad auditie, samen met nog een stuk of honderd

andere jongens en meisjes. De meesten waren heel wild en luidruchtig en het leek wel of ze allemaal steeds kwaad naar me keken. Omdat ze me niet kenden, wist ik dat het weer te maken had met hoe ik eruitzag.

‘Ze zijn jaloers,’ zei tante Boon.

Ik deed mijn monoloog en speelde een stukje van de dialoog met een jongen die daarbij druk heen en weer liep door het lokaal, terwijl hij zijn teksten onverstaanbaar mompelde of keihard schreeuwde. Het was het een of het ander.

Toen ik een paar weken later te horen kreeg dat ik niet was aangenomen, was ik opgelucht. Ik had even een kijkje mogen nemen in een afschuwelijke wereld. Niks voor mij.

‘Ko van Dijk is ook altijd afgewezen,’ zei tante Boon. ‘Dus dat zegt niks.’

Ik had geen idee wie Ko van Dijk was, maar het bleek een goed argument, want mijn ouders waren het volkomen met haar eens.

‘Nederland is te klein voor iemand zoals jij,’ zei tante Boon later. ‘Je moet naar Amerika. Daar gebeurt het. En Michelle Pfeiffer heeft ook niet het eeuwige leven.’

In oktober vertrok ik met een cruiseboot naar New York, om daar een dure acteercursus te volgen. Mijn moeder vond het eng me helemaal alleen met het vliegtuig te laten gaan en omdat een neef bij de Holland-Amerika Lijn werkte, had tante Boon een overtocht per boot voor me geregeld. Niet dat ik een speciale prijs kreeg of dat die neef ook meevoer op die reis, maar om de een of andere reden gaf dat beide vrouwen een veiliger gevoel.

‘Een vliegtuig gaat zo hard en als er iets gebeurt, ben je weg,’ vond mijn moeder.

‘Bij een bootramp heb je altijd nog reddings-sloepen en tegenwoordig zijn ze zo snel bij je, met al die straaljagers,’ viel tante Boon haar bij.

Ze waren zuinig op me, legden ze uit. Dat was waarschijnlijk omdat ik zo mooi was.

Ik had een eenvoudige en nogal kleine binnenhut in het midden van het vierde deck en voelde me de eerste nachten onrustig en alleen. Het schip dreunde zacht onder me en werd een monster in mijn dromen. Als ik daar dan van wakker lag, maakte ik me grote zorgen. Wat ging ik doen? Waar was ik naar op weg? Acteren was moeilijk, had ik gemerkt, en als dat dan ook nog in het Engels moest. Zou ik niet uitgelachen worden daar? Leven was niet makkelijk, besloot ik.

Aan het einde van de middag van de voorlaatste volle dag op zee raakte ik aan de praat met een oudere man van wie ik meteen rustig werd. Hij had een lage stem en sprak zijn woorden bedachtzaam. Hij zei niets over dat ik mooi of aantrekkelijk was, stelde geen opdringerige vragen en was aardig en hoffelijk. Hij nam me mee naar de bar op het panoramadeck, dronk een paar cocktails met me en vertelde dat hij diamantair was en dat het een traditie was in zijn familie om te reizen per boot, als dat kon. En daar bleef het bij. Hij raakte me niet aan, flirtte niet en deed geen toespelingen. Daarna nam hij afscheid met een kleine buiging en vertrok naar de dinerzaal, waar ik hem even later alleen aan

een tafeltje zag zitten. Hoe oud zou hij zijn? Ik kon het niet inschatten. Zoiets als mijn vader waarschijnlijk of misschien toch iets jonger.

De volgende ochtend zag ik hem weer bij het ontbijt en zwaaiden we naar elkaar. Omdat hij zag dat ik daar alleen zat, schoof hij even later bij me aan. 'Goedemorgen.'

'Goedemorgen,' zei ik en ik sloeg mijn ogen neer.

We brachten samen de dag door. Hij vertelde me over zijn leven en ik vertelde over dat van mij. Hij had al veel meegemaakt en ik nog maar weinig, toch leek het alsof we gelijken waren. Hij legde me uit waarom diamanten zo mooi en bijzonder waren en haalde herinneringen op aan zijn vrouw, die een paar jaar eerder was gestorven. Ik vertelde hem over mijn ouders en mijn zusje en de verwachtingen die mijn tante Boon van me had: 'Ze wil dat ik een filmster word.'

'Ja ja,' knikte hij. 'Dus jij moet worden wat zij zelf zou willen zijn.'

We spraken over de benauwde hut die ik had en hij liet me de zijne zien, die geen hut was maar een suite. Het leek wel een appartement. Er was een zithoek, een balkon en er stond een bed waar je wel met zijn vieren in zou kunnen slapen.

Die avond aten we samen en gingen we samen naar een show in het grote theater kijken. Er waren danseressen op hoge hakken die niet vielen, ook al ging de boot een beetje op en neer. We keken ernaar en spraken onze bewondering uit.

De avond eindigde weer in zijn suite en omdat ik weer een paar cocktails op had en me zo ontspannen bij hem voelde, kleepte ik me in het halfdonker voor hem uit en ging ik naakt op zijn schoot zitten. Deed ik dat gewoon? Zomaar ineens? Ik weet het niet meer zo goed. Hij drong er in ieder geval niet op aan, dat weet ik zeker. Anders had ik het niet gedaan.

‘Zo is het goed,’ zei hij met die rustige, lage stem. ‘Jij doet alles uit en ik hou alles aan.’

Ik voelde een heerlijk tintelende opwinding toen hij mijn hele lichaam streelde en me bekeek alsof ik een kunstwerk was. Nog steeds zei hij niets over mijn uiterlijk. Hij keek, bewandelde me met zijn vingertoppen en praatte gewoon door over de dingen waar we het over hadden: de boot, New York, tante Boon, juwelen en diamanten.

‘Mag ik bij je blijven slapen?’ vroeg ik. ‘Je hebt zo’n groot bed.’

‘Ja natuurlijk,’ zei hij. ‘Je mag alles. We zijn vrienden, ook al kennen we elkaar pas kort en zijn we zo anders als het maar kan.’

En zo kwam het dat ik op een boot op de oceaan mijn maagdelijkheid verloor aan een oudere diamantair. Het deed heel even pijn, maar dat was echt maar heel even. Eenmaal in bed had ik hem naar me toe en een stukje over me heen getrokken en vanaf dat moment was het allemaal vanzelf gegaan. Het was bijna alsof we één lichaam waren en in de glans van zijn ogen boven me werd ik hem. Het voelde alsof ik zelf die man was die met dat mooie, prachtige

meisje naar bed ging. Wat een overwinning was dat voor me. Zijn hoogtepunt was daarom ook het mijne. We beleefden het samen.

‘O christus,’ zuchtte hij met een lange zucht. Net als Robbie haalde hij de Heer erbij, schoot het door me heen. Misschien was seks iets goddelijks voor mannen en voor vrouwen die de man konden worden door wie ze bemind werden.

Want dat was het geweest: ik was bemind. En wat deed het er dan toe welke leeftijd de minnaar had?

Toen ik de volgende ochtend in dat enorme bed ontwaakte, was hij al op en gekleed. Hij kwam bij me zitten en streelde mijn hand die buitenboord hing. ‘Was het je eerste keer?’ vroeg hij.

Ik knikte.

‘Wat een geschenk en wat eer,’ zei hij. ‘Dank je wel.’

Toen we een paar uur later op het onderste dek stonden te wachten om ontscheept te worden, gaf hij me een kaartje. ‘Dat je weet wie ik ben.’

Emanuel Asscher, diamantair stond erop. Ik realiseerde me dat we elkaars namen niet kenden en schoot in de lach. ‘Ik ben Merel,’ zei ik.

‘Merel, prachtig,’ zei hij.

Ik boog me naar hem toe, negeerde de blikken van de andere wachtenden om ons heen en kuste hem innig op zijn mond. Het maakte zijn overwinning alleen maar groter. Onze overwinning. Emanuel Asscher. Zo heette mijn eerste minnaar.

5.

Tante Boon had via via ook een kleine kamer voor me geregeld aan de East 10th Street, vlak bij een Russisch en Turks badhuis, waarvan het raam uitkeek op de oude, afgebrokkelde bakstenen muur van een buurpand in verval. Ik had geen eigen wc en geen eigen douche, maar deelde die met een aantal vrouwen op de verdieping, die me achterdochtig maar niet onvriendelijk aankeken. Ik denk dat dat was omdat we uiteindelijk toch allemaal in hetzelfde schuitje zaten: we waren alleenstaanden in de grote stad, die gekomen waren met een missie of gewoon alleen maar daar probeerden te overleven. Gelukzoekers waren we, zoals zo velen.

New York bleek een razendsnelle stad. Alles en iedereen ging snel. Als ik een broodje kocht in een Deli, moest ik als ik aan de beurt was meteen zeggen wat ik wilde, anders ging de verkoper door naar de volgende klant. Even aarzelen, afwegen en uitzoeken was er niet bij. Er moest zo snel mogelijk zo veel mogelijk geld verdiend worden, anders ging je ten onder. Dat was de sfeer die overal heerste. Aardig zijn, vriendelijkheid, een praatje tussendoor maken, het was er allemaal niet bij. Dit was de moderne jungle: eten of gegeten worden, in de zin van overleven of oprotten. Wie was er sterk genoeg voor de stad der steden?

Door mijn jetlag wandelde ik mijn eerste ochtend vroeger dan vroeg door de straten in

mijn buurt, waar al van alles aan de hand was. O ja, dit was de stad die nooit sliep. Ik voelde opwinding, onzekerheid en angst tegelijk. Mijn leven alleen begon en dat kon misschien wel iets worden, want ik was mooi en dat telde, zeker in deze harde en oppervlakkige wereld. Dat was de opwinding. Daar stond alleen een enorme twijfel tegenover: had ik wel talent voor wat ik wilde? En dan was er natuurlijk de angst: liep ik hier als opvallende verschijning misschien extra gevaar? Werd ik in deze keiharde stad ook beschermd tegen opdringerige en gevaarlijke mannen omdat ze tegen me opkeken en respect voor me hadden omdat ik uiterlijk zo geslaagd was? Ik had grote twijfels. Ik had al vanaf mijn eerste voet op Amerikaanse bodem mijn best gedaan er wat rommelig en onverzorgd uit te zien, maar het werkte niet, had ik in donkere winkelruiten gezien. Die kapotte spijkerbroek met mijn oude geruite bloesje erboven leek me eerder aantrekkelijker te maken dan onopvallender en ik kocht in een dag-en-nachtwinkel met goedkope spullen een vormeloos plastic windjack, dat me te groot was en daardoor in ieder geval mijn lichaam grotendeels aan de aandacht onttrok. Was dat goed of slecht? Was ik nou veiliger of juist minder veilig, omdat ik er nu uitzag als iemand die onbeduidend was en dus wel even tussendoor beroofd of vermoord kon worden? Ik kwam er niet uit. Het werd gelukkig wel steeds drukker en zo op klaarlichte dag met allemaal mensen om me heen kon me toch niet zo heel veel gebeuren?

Na mijn vroege doelloze wandeling deed ik wat peperdure boodschappen in een koude supermarkt, om daar even later het kleine ijskastje op mijn kamer mee te vullen. De afgebrokkelde muur buiten was nu opeens niet meer deprimerend maar beschermend. Niemand kon bij me naar binnen kijken, dus als ik me aan- of uitkleedde, was ik veilig voor nieuwsgierige en begerige blikken. Bovendien zag het ernaar uit dat niemand door dat ingeklemde raam naar binnen zou kunnen klimmen, dus mijn bezittingen en het geld dat ik van mijn ouders en van tante Boon had meegekregen, waren veilig.

En daar zat ik dan: negentien jaar oud en met een heel leven voor me. Wat zou het worden? Groots en meeslepend of klein en weggij-nend? Was ik inderdaad voorbestemd voor iets bijzonders? Tante Boon was ervan overtuigd, ik zelf totaal niet. Er was tot op dat moment geen enkele aanwijzing geweest voor enige aanleg voor het beroep dat ik van plan was uit te gaan oefenen. Of hoefde je dat niet te hebben? Kon Michelle Pfeiffer goed acteren? Ik wist het niet. Ik kon zelfs niet beoordelen wat goed acteren was en wat niet. Dat zei toch ook wel wat. Waar was ik in godsnaam aan begonnen?

Het pakhuis aan Albany Street waar ik mij na mijn eerste dag, die ik alleen had doorgebracht, diende te melden voor het begin van mijn acteer-cursus, bleek gevuld met uitbundige levenslust. Het waren vlotte, jonge mensen die de trappen op- en afliepen, met soms een oudere heer of dame. Dat waren natuurlijk de leraren en lerares-

sen. Ook daar had iedereen haast en werden de treden vaak met twee tegelijk genomen. Het leven was kort, je moest opschieten.

Mijn klasje, dat zich verzamelde in een groot lokaal op de derde verdieping, bestond uit ongeveer vijftien leerlingen, jongens en meisjes, die net als alle anderen in het gebouw voortdurend veel lawaai maakten. De meesten praatten hard, lachten luid en deden voortdurend hun best aanwezig te zijn en op te vallen. Dat waren de Amerikanen, bleek later. De Aziaten en Europeanen waren wat stiller, bescheidener en ik was wat dat betreft onbetwist de koningin. Ik had mijn looks voor de gelegenheid niet verstopt en zat bescheiden in een hoekje stil en mooi te wezen. En misschien viel dat nog wel meer op dan al die herrie. Ik werd nerveus van die gedachte, omdat ik bang was dat mijn terughoudendheid groot talent beloofde, zoals je dat zag in films. Iemand die zich niet manifesteerde, had dat blijkbaar niet nodig?

Net voordat de introductie van de cursus begon, kwam er een opvallend knappe Amerikaanse jongen naast me zitten, die breed naar me glimlachte. Hij vond zeker dat we goed bij elkaar pasten. Mooi en knap hoorden toch bij mooi en knap? Ik zag dat ik ook zo nu en dan wat blikken kreeg van onze leraren, die zich voorstelden bij de presentatie. Of kreeg iedereen die? Ik wist het niet. Luisterde ik wel naar wat er gezegd werd? Nauwelijks, geloof ik. Ik was bezig met hoe ik daar zat, hoe ik overkwam en hoe het zo gekomen was dat ik nu opeens in

New York een acteercursus ging volgen. Was ik wel aanwezig? Thuis zou er nu over me gepraat worden, bedacht ik, door klasgenoten, burens en familie: Merel zit in Amerika, want ze gaat filmster worden. Ja logisch, altijd wel gedacht, dat zat er dik in.

Mijn eerste beurt kreeg ik die middag al. Met de knappe jongen, die Dave bleek te heten, moest ik een liefdesscène improviseren die maar niet van de grond kwam. We moesten spelen dat we totaal geen match bleken te zijn, wat we ook probeerden en wat we ook in de strijd gooiden. Mijn tegenspeler praatte veel, sprong wild heen en weer en deed van alles, terwijl ik maar wat verlegen naar de grond zat te kijken en zo nu en dan verlegen naar hem glimlachte. Na ons optreden kreeg ik flink wat complimenten en hij veel kritiek. Ik zou de situatie vanbinnen hebben beleefd, terwijl hij alles wat hij zei, dacht of deed uitvoerig illustreerde, zoals ze dat noemden. Daarna mochten we weer samen terug naar ons plekje op de kleine tribune en kwam er een ander koppel aan de beurt.

Dave haalde me aan het einde van de dag in, toen ik buiten op weg was naar mijn appartementje in de tiende straat. Hij vroeg me of ik iets met hem wilde gaan drinken en eten. Kon ik weigeren? Ik vond van niet.

6.

Mijn tegenspeler trakteerde me op een biertje en een hamburger en nam me vervolgens mee naar de kleine hotelkamer waar hij voorlopig verbleef, omdat hij nog geen geschikte woonruimte had kunnen vinden. Alsof we het zo hadden afgesproken, begon hij zich meteen uit te kleden en droeg mij op hetzelfde te doen. Ik was te verbaasd om te weigeren en liet me even later nemen op een bed dat naar een lang verleden rook. Dave bekeek zichzelf terwijl hij het met me deed, naar de gespierde armen waarop hij steunde en naar zijn aangespannen licht behaarde borstkas. Toen hij even achteromkeek, zo te zien om zijn eigen billen te bewonderen, kwam hij met een wat onnatuurlijke grom tot een hoogtepunt. Even leunde hij zwaar op me, sprong toen energiek van me af en verdween in de badkamer.

En daar lag ik. Zo deed je het nog nooit, zo deed je het twee keer in dezelfde week. En wat een verschil was het geweest met twee dagen geleden. Het had me geen pijn gedaan net, mijn lichaam had gefunctioneerd, maar ik had er helemaal niets aan beleefd. Geen genot, geen ontroering, zelfs geen weerzin of afkeer. Hoe was dit zo gekomen? Het was de vanzelfsprekendheid geweest waarmee hij me veroverd had, als je dat zo mocht noemen. Mannen om mij heen waren altijd verlegen en onderdanig geweest, hij was de eerste die zonder problemen meende

recht op me te hebben. Zijn doortastendheid had me zo verrast dat ik hem zijn zin had gegeven, zonder erbij na te denken. Dat deed ik nu wel. Ik luisterde naar het geluid van de douche in het badkamertje en overdacht het lot. Door allerlei reeksen van toeval was ik hier en in deze situatie terechtgekomen. Gelukkig voelde ik me niet vies en had ik ook geen spijt. Het was tenslotte bijna niets geweest, net iets meer dan niets. Kon het later misschien nog iets betekenen? Misschien was Dave wel de Marlon Brando van zijn tijd en zou tante Boon later verrukt zijn van me te horen dat hij ooit mijn minnaar was geweest. Zo zou ik dat dan benoemen, nam ik me voor, ook al voelde ik me allesbehalve bemind. De knappe Amerikaan had me gebruikt voor masturbatie. Hij was te lui geweest zijn gevulde vuist op en neer te bewegen, meer was het niet geweest. Voor straf liet ik uit me lopen wat hij in me achter had gelaten. Het zou zich in het matras vermengen met de resten van vele liters lichaamssappen van tientallen andere gelukzoekers en zakenmensen. New York was tenslotte een melting pot.

‘This definitely calls for more,’ zei Dave terwijl hij druipend de badkamer uitkwam en zich voor mijn ogen uitvoerig ging staan afdrogen. ‘We are quite a match, Merel.’

7.

De weken die volgden onderging ik meer dan ik ze leefde. Ik probeerde op te letten als er iets verteld werd door de leraren en vooral als de andere leerlingen aan de beurt waren en een improvisatie deden of een scène speelden, maar het lukte bijna niet. Ik zweefde steeds weg in een wereld van duizend gedachten en herinneringen. Als ik zelf aan de beurt was om te spelen, hulde ik me in zwijgen en wegstaren, omdat ik gemerkt had dat dat werkte. De ongeïnteresseerde afwezigheid van de student werd opgevat als een prachtige afstandelijkheid van het personage. Zo had ik ook een truc gevonden voor de methode van sense memory, zoals die ons geleerd werd. De bedoeling was dan dat je bijvoorbeeld iets verdrietigs uit je jeugd in je hoofd terughaalde om het verdriet van een scène mee te kunnen spelen. Ik had het geprobeerd, dacht dan steeds aan mijn konijn dat ontsnapt was uit zijn hok en op straat was platgereden, of aan de kanker van mijn oma, maar deed het steeds niet goed, zei Betty, de lerares. Toen ik daarna maar gewoon maar eens een keer zielig keek en helemaal niets dacht, applaudisseerde ze voor me. 'Now you're getting it, Merel. Well done.'

Buiten de lessen probeerde ik Dave te ontlopen en de stad te leren kennen. Met een paar vrouwen van mijn etage gingen we er

soms op uit, om vast te stellen dat bijna alles in New York om geld draaide en idioot duur was. Gelukkig waren er ook gratis attracties: wandelingen over de Brooklyn Bridge en door Central Park, de ferry naar Staten Island, Times Square, Grand Central Station en het Museum of Modern Art op vrijdagmiddag. We gaven elkaar tips, troonden elkaar mee en hadden het leuk. Het waren allemaal gewone meiden, geen aanstelsters, die vaak gevlucht waren uit een verstikkend dorp, een kansloze thuissituatie of soms zelfs voor oorlogsgeweld ergens op de wereld. Vaak vroegen ze met glinsterende ogen naar mijn opleiding, omdat ze me al als een ster beschouwden omdat ik actrice aan het worden was. Ik vertelde er dan niet veel over, want ik had er niet veel over te vertellen. Ik was bezig met de droom van tante Boon en dat het me eigenlijk allemaal maar weinig deed, wilden ze natuurlijk niet horen. Ik beleefde tenslotte het sprookje waar ze allemaal van droomden. Ik vertelde ze dus niet dat ik niet geïnteresseerd was in de kneepjes van het vak, zeker niet als je daar je eigen emoties voor aan moest spreken. Mijn emoties waren van mijzelf, vond ik, en ik vond het zelfs een beetje ordinair om er mijn geld mee te willen verdienen. Mijn rol in onze meidengroep was dat ik later een ster zou worden en dat zij dan konden vertellen dat ze me goed gekend hadden. Daar gedroeg ik me naar. Het was maar een klein offer.

Een van de leraren, Rick, had door dat ik er niet helemaal bij was en ontfermde zich daarom

over me, zoals hij beweerde. Zijn handen vertelden me dat hij een andere reden had, want die spraken toevallig alleen tot me als er even niemand in de buurt was. Ik weerde hem niet af. Halverwege of nog eerder stoppen met de cursus was geen optie, omdat tante Boon er al haar spaargeld in had gestoken en ik had nog ruim twee maanden voor de boeg. Ik had deze man nodig. Vermoedelijk had hij connecties en misschien kon hij me een keertje ergens in laten figureren of zo, als mooi object, en dan kon ik tante Boon daar een foto van sturen. Dan zou ten slotte niet alles voor niets geweest zijn.

Rick repeteerde mijn tekstscènes met me, vaak laat en in een leeg lokaal. Daarbij kuste hij me weleens op mijn mond en betastte hij mijn borsten en billen, maar we deden allebei of dat bij het werk hoorde. Als hij dan na de repetitie voorstelde nog iets te gaan eten of drinken, zei ik altijd dat ik moe was en naar huis wilde, tot die ene keer dat het nog vroeg in de avond was en ik al zo vaak had geweigerd dat hij er een beetje humeurig van begon te worden.

‘What did you have in mind?’ vroeg ik.

‘Tonight is going to be great, I promise you,’ antwoordde hij. ‘I have very rich friends who always pay everything for everybody. And tonight we are going to Bamonte’s, for clams orgenonata and eggplant rollatini. Please come. It’ll be great.’

Ik ging mee en werd in het ouderwetse Italiaanse restaurant hartelijk verwelkomd door die rijke vrienden, Juan en Rosita, die me allebei meteen omhelsden.

‘You’re an angel,’ zei zij. ‘We love angels.’ Ze was een kleurrijke latina van begin vijftig, die zich met een onderdrukte grimas van pijn heen en weer schommeland voortbewoog.

‘She is sick, but doesn’t want to talk about it,’ fluisterde Rick in mijn oor.

Ik moest naast haar komen zitten aan de grote ronde tafel, waar we met een gezelschap van tien een lange avond doorbrachten. Mijn begeleider met de praatgrage handjes zat verderop, tot zijn spijt zo te zien, en wierp me soms een smachtende blik toe, terwijl in de loop van de avond zijn tanden blauw werden van de rode wijn. Gelukkig had ik geen tijd voor hem. Ik was namelijk geheel in de ban van de gastvrouw, die mij haar spannende levensverhaal vertelde.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=De-mooiste>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

